

Sfântul călător

O întâlnire cu Sfântul Spiridon

prăznuit la 12 decembrie

Poveste: Brândușa Vrânceanu

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

– E ROȘU!!!!

Mircea nu avu vreme să proceseze informația. Un bolid¹ negru îl izbi în plin, aruncându-l în aer. În vreme ce cădea înapoi, spre pământ, pe dinaintea ochilor îi trecură trei chipuri foarte dragi: mama, tata, Irina... Simți o durere mare și ziua se stinse, lăsându-l singur, într-o noapte lipsită de stele. Mingea de fotbal, după care alergase în stradă copilul, se mai rostogoli de câteva ori, pe urmă se opri, stingheră, undeva, printre picioarele trecătorilor, ce se adunau în număr tot mai mare la locul în care se întâmplase nenorocirea.

¹ Bolid – (fig.) vehicul, automobil de mare viteză.

Telefonul suna și suna, iar ea nu reușea să-l găsească în nici unul dintre compartimentele genții mari, studentești, pe care o purta pe umăr. Dădea peste orice: pixuri, creioane, agendă, caiete, pieptăn, ochelari de soare, numai peste telefon, nu. Când apelurile se reluară pentru a treia oară, se opri pe terasa unei cafenele, lângă o masă goală, și-și răsturnă tot conținutul genții pe suprafața acesteia. Telefonul căzu dintre paginile agendei. Văzând cine o apelează atât de insistent, tânăra păli. Se întâmplase ceva rău acasă?

– Da, mama? Sărut mâna! răspunse ea, cu glasul ușor nesigur.

– Irina, iartă-mă dacă te-am scos de la vreun curs, dar e foarte, foarte important...

Printre cuvintele grăbite ale mamei clocoteau vâlvătăi înalte de lacrimi. Și tremurau voaluri de spaimă rece.

Peste inima Irinei, acestea cădeau mai greu și mai tăios decât înseși vorbele pe care le auzea.

– Și e... e... cât se poate de urgent. Trebuie să vii... cât mai repede. Mircea a avut un accident grav, azi dimineață.

Mircea! Chipul luminos și vesel al frățiorului ei îi răsări în minte, așa cum îl văzuse ultima oară, atunci când o condusesse la aeroport, împreună cu părinții, la sfârșit de vacanță, de Paști. Ochii lui albaștri îi surâdeau șotios¹ de sub unduirea buclelor castanii, căzute în neorânduială pe frunte.

– Mircea... Mircea e... Mircea a...?

Nu îndrăznea să pronunțe cuvântul. Să nu-l spună nici mama! Să nu-l spună...

– Nu, nu, asta nu! Dar... e... e în comă... Nu știu ce va fi...

Irina simți mai întâi un val de ușurare, apoi cum i se răcesc mâinile, din umeri, până în vârful degetelor.

Mircea, bucuria și veselia casei lor, în comă! Și mama, care încerca să-și înăbușe plânsul...

¹Șotios – glumeț, hazliu, poznaș, vesel.

– Da, sigur! se auzi șoptind. Vin cât pot de repede. Aveți grijă de voi! Închise telefonul și se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Picioarele refuzau s-o sprijine, deocamdată. Lumina orbitoare a acelei zile de început de vară i se păru, dintr-odată, lipsită de sens și apăsătoare. Zărind-o prin vitrina cafenelei, cum stătea, așa, prăbușită, cu capul în mâini, o tânără chelneriță ieși din local, pe terasă, cu un pahar cu apă rece în mâini.

– Te rog să bei! Nu mai ai picătură de sânge în obraji. Mă tem că ai primit o veste proastă...

Irina o privi printre lacrimi.

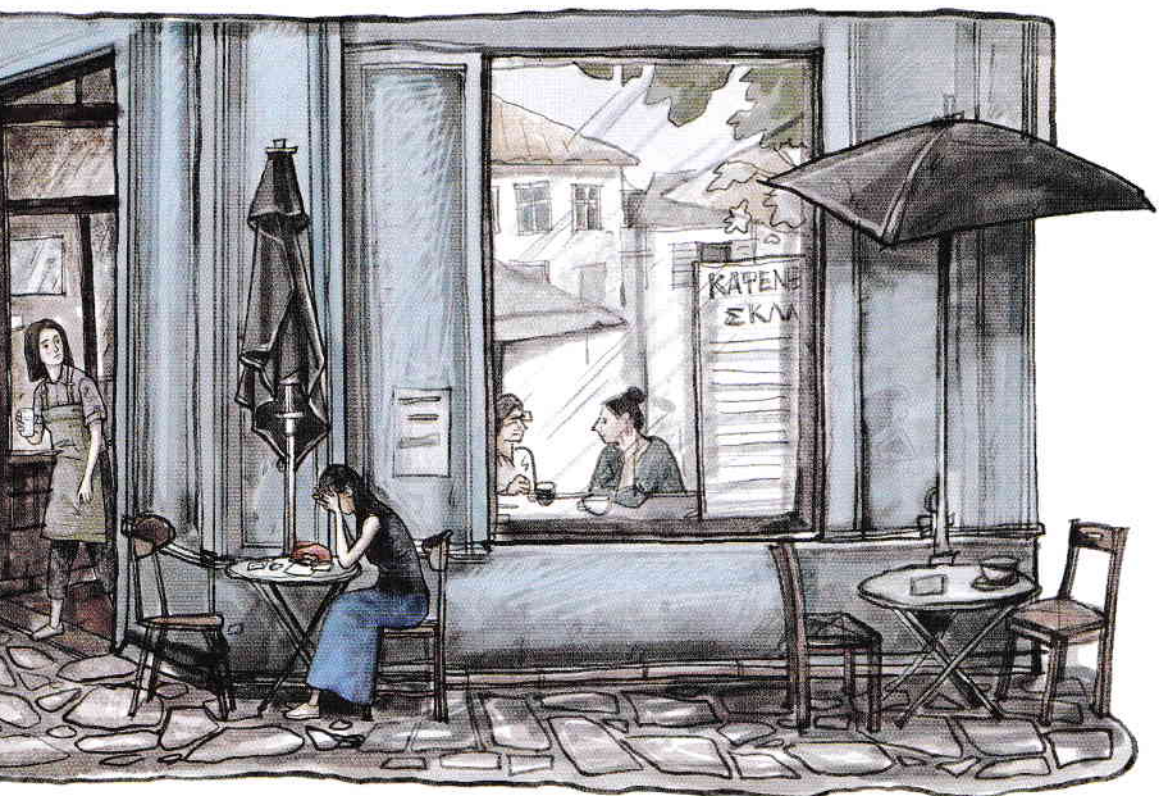
– Da. Frățiorul meu a avut un accident. E în comă.

– Ah! Îmi pare rău să aud asta! Dar știi ce? Cumnatul meu e medic. La ce spital e fratele tău? Poate putem ajuta!

– Nu-i în Atena, nu... E în România, la Iași... Cred că e la Spitalul de Urgență, la „Sfântul Spiridon”... N-am întrebat-o pe mama... Dar cred că acolo e! Acolo sunt cazurile grave...

Își înălță privirea înlăcrimată spre fata de lângă ea.

– Are numai cinci ani! Și e în comă! Nu poate fi adevărat!

Sări în picioare și începu să-și strângă, cu gesturi febrile, lucrurile împrăștiate pe masă.

– Trebuie să plec acasă, cu primul avion! Trebuie...

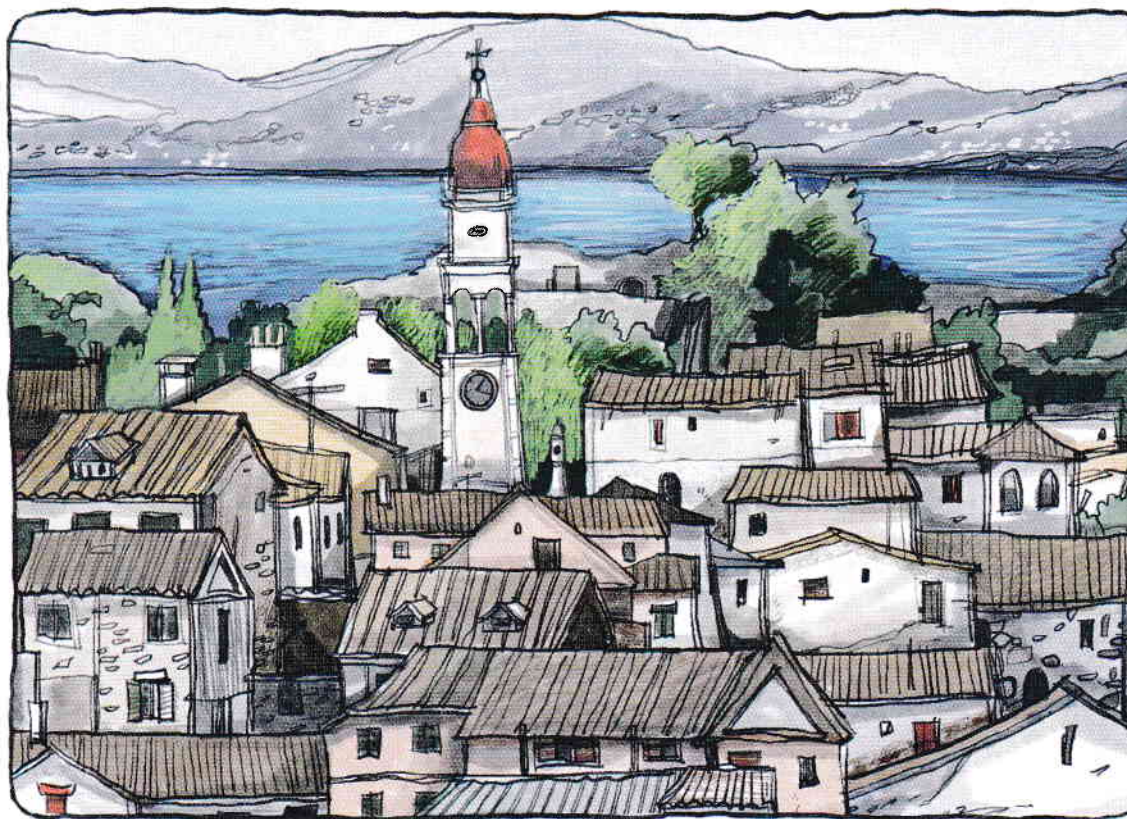
Mâna caldă a tinerei grecoice i se așează, cu blândețe, pe umăr. O auzi spunându-i:

– Cu siguranță că trebuie! Dar, dacă așa se cheamă spitalul la care e frățiorul tău și dacă tu ești aici, în Grecia... cred c-ar fi bine ca primul avion să te poarte în Corfu, mai întâi. La biserica unde sunt moaștele Sfântului Spiridon. E numai o oră de zbor. Te duci, te închini, îi ceri sfântului ajutorul, apoi pleci spre țara ta.

– Dar eu... eu n-am făcut niciodată asta. Nici nu știu cum să mă comport... eu nu prea... nu prea merg la biserică.

Ochii migdalați ai chelneriței o învăluiră pe Irina într-o privire plină de dragoste și de compătimire. Hotărându-se brusc, îi spuse, în timp ce-și scotea, grăbită, șorțul:

– Așteaptă-mă numai cinci minute! Vorbesc cu șeful, îmi iau rucsacul și vin cu tine. Mergem împreună.

Marea era atât de mângâietor și de intens albastră, că Mircea simți nevoia să se apropie foarte mult de mal și să își vâre mânuța în apă, să se convingă că e adevărată. Da, era mare de-adevăratelea, nu vreun desen animat, vreun tablou sau cine știe ce altceva. Chicoti, încântat, și intră în apă până la glezne. Nu doar că era incredibil de albastră, mai era și caldă și foarte limpede. Își putea vedea unghiile degetelor de la picioare, rotunde și rozalii. Și le vedea, pentru că purta sandale, pantaloni scurți și tricou, așa cum se îmbrăcase de dimineață, când plecase la grădiniță... Da' unde-i grădinița? Cum de e la mare? Doar nu-i vacanță! Se bucura foarte mult de surpriza asta, că marea e preferata lui, dar... să fie chiar așa, complet singur?! Se uită în jur, cât putu de departe: nici țipenie de om! Numai el, nisipul fin, auriu, și marea. Ciudat, nu-i era frică, deși nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație...

„Oare, dacă mai înaintez puțin, se face apa prea adâncă? Mi-ar plăcea să merg mai departe, da' nu știu să înot. Și nu e nimeni pe aici, să mă scoată.”

– Poți să mergi liniștit încă vreo 200 de metri. Până acolo, nu-ți trece de genunchi.

Copilul se întoarse uimit. La o distanță de doar câțiva pași, pe țărm, în locul în care cu numai câteva clipe mai înainte nu era nimeni, acum ședea un bătrân cam ciudat, din toate punctele de vedere. Și ca înfățișare, și ca îmbrăcăminte. Însă cea mai ciudată era brusca lui apariție. De mirare, Mircea uită să fie politicos și să salute mai întâi. Îl întrebă direct:

– Cum ați ajuns aici?